

си да остане самъ. Послѣ любопытството сѧ соединни и сѧ другите неговы чисты дарованіа; и желаше твърдѣ много да види оныа слѣжы, за които бѣха извадили челоуѣцыте рени, дѣто сѧ чѣаха толкосъ темны и со всѣмъ противны. Запрѣ сѧ една минѣта, поглада на облеклото си, помисли на врача Египтанина, натръпчи сѧ отъ страхъ, поглада послѣ на голѣмото чело Олинтово, и не разѣмѣ въ него друго нѣщо, само едно бѣжъ терпѣніе желаніе за блаженството и сѣщото спасеніе негово. И тако оубисѧ въ япанчата си за да да покрые дрехите си и рече:

„Победи ма, чи ида слѣдъ тебе.“

Олинтъ го стисна за раката сѧ радостъ, и к-в то слезе на край рѣката спрѣ една отъ ладіите дѣто отхождаха и дохождаха непрестанно; влѣзоха въ нея и сѣднаха подъ единъ шатеръ (чадъръ) платненъ, който ги пахѣше отъ слънцето, и ги скриваше отъ очите на онын, които можаха да ги видатъ; и разцѣпиха сосъ върхостъ далгите. Въ една отъ тѣа ладіи, покрай която минаха тѣи, спиреше мѣзика; носѧ на тѣа ладіа бѣше накинченъ сосъ цѣктіа и слажеше камто морето.

„Ге тако, рече полека Олинтъ, праватъ и онын, които славатъ великолѣпіето (салтаната), и които сѧ веселѧтъ бѣжъ да сѧ мыслѧтъ, плаватъ сѧ радостъ въ голѣмыа океанъ на вѣриге и кораклетрошеніето, тогасъ кога нын минѣваме да стигнемѧ на сѣхо.“